

Vidnesbyrdskat

Leonardo Rodrigues

Baseret på en sand historie

»Og se, jeg ved selv, at det er sandt, for Gud Herren har tilkendegivet det for mig ved sin hellige Ånd« (Alma 5:46).

Sabrina så på, da mor gik hen til døren sammen med deres naboer. »Tak for bogen,« sagde faderen. Han holdt en Mormons Bog i hånden.

»Mor, hvorfor taler du om Kirken med alle?« spurgte Sabrina senere, da de vaskede op sammen.

»Det er, fordi mit vidnesbyrd om Kirken er som en skat,« sagde mor. »Det gør mig glad. Og jeg vil gerne fortælle andre om det, så de også kan blive lykkelige!«

Sabrina så mors skinnende halskæde for sig i hendes smykkeskrin. »Hvad mener du med, at det er som en skat?«

»Tja, et vidnesbyrd er meget dyrebart,« sagde mor. »Det er en gave fra vor himmelske Fader, der hjælper os til at vide, hvad der er sandt.«

»Hvordan fik du det?« ville Sabrina gerne vide.

Mor gav Sabrina en skinnende ren tallerken, der skulle tørres. »Jeg fik det lidt ad gangen. Når jeg beder eller læser i skrifterne, føler jeg mig fredfyldt og varm indvendig. Det er lidt som at tilføje noget til min vidnesbyrdskat.«

Hvilken slags skat vokser, når du fortæller om den?

ILLUSTRATIONER: ANDREW BOSLEY

Sabrina nikkede langsomt. Kunne hun få en vidnesbyrdskat?

Søndagen efter fortalte Sabrinas primarylærer en historie om Jesus. Sabrina hørte godt efter. Søster Lopez sagde, at Jesus inviterede alle små børn til at komme til sig. Han velsignede og underviste dem. Da Sabrina tænkte på Jesus, begyndte hun at føle sig varm i hjertet.

Sabrina skyndte sig for at finde mor efter Primary. »Mor, gæt engang!« Hun fortalte mor om den varme følelse.

»Hvor er det dejligt,« sagde mor. »Den følelse er Helligånden, der rører vores hjerte og lader os vide, at evangeliet er sandt.«

Sabrina smilede op til mor. »Det var det, der skete! Det gjorde mig lykkelig indeni.« Helligånden havde været så stille, at Sabrina vidste, at hun ikke ville have lagt mærke til ham, hvis hun ikke havde været ærbødig.

Mor gav hende et ordentligt kram. »Nu får du din egen vidnesbyrdskat.« Sabrina krammede mor igen. Hun fik lyst til at fortælle alle om hendes skat – ligesom mor gjorde! Men hvordan kunne hun gøre det?

Den aften fandt Sabrina et uddelelingskort med et billede af Jesus på forsiden. Hun lagde det ned i sin rygsæk.

Den næste dag, da det var tid til frikvarter, huskede Sabrina kortet.

Hun fandt det frem og gik hen til sin ven Carla. »Her Carla, det er til dig,« sagde Sabrina.

Carla holdt godt fast på kortet. »Tak! Jeg elsker billeder af Jesus.«

Sabrina viste Carla hjemmesiden på bagsiden. »Her kan du lære mere om Jesu kirke.«

»Hvilken kirke er det?« spurgte Carla.

»Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« sagde Sabrina. »Det gør mig lykkelig at gå i kirke og lære noget om Jesus.«

Carla lagde kortet ned i sin lomme. »Jeg vil vise min mor dette kort.«

»Nu er tiden, og i dag er dagen, hvor vi selv skal lære ... at evangeliet er sandt.«

Ældste Craig C. Christensen fra De Halvfjærdes' Præsidium, »Jeg kender selv til dette«, *Liahona*, nov. 2014, s. 52.

Nogle uger senere løb Carla hen til Sabrina før skolen begyndte. »Jeg har noget at fortælle dig!« sagde hun. Hun smilede over hele hovedet.

Sabrina var spændt. Hvad kunne det være? Carla smilede. »Min familie besøgte din kirke! Og det var, som du sagde – jeg følte mig lykkelig der.«

»Jeg vidste, at du ville mærke Helligånden!« sagde Sabrina.

»Og jeg tror, at vi snart skal døbes!«

Sabrina sprang op og gav Carla et kram. Nu kunne de have deres vidnesbyrdskat sammen! ■

Forfatteren bor i Amazonas i Brasilien.